

har overfor Landbrugsministeriet udtalt Ønske om, at Matrikulsvæsenet i Frederiksberg Kommune maatte blive ordnet paa en lignende Maade, som er gældende for Københavns Kommune. Som bekendt har Staden København sit eget Matrikulsvæsen, og det er derfor kun naturligt, at Frederiksberg Kommune, der jo danner en Enklave i Københavns Kommunes Omraade, maa anse det for heldigt, at der træffes en lignende Ordning for denne Kommunes Vedkommende. Ministeriet har ment det rigtigt at imødekomme dette Ønske og har derfor udarbejdet nærværende Lovforslag, som er blevet enstemmigt vedtaget i Landstinget, og som jeg herved skal have den Ære at anbefale til dette høje Tings Velvillie.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsorden var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 529 af 22. December 1921 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2497; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 2689).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Stengaard-Kirkegaard): Skønt det i Lovforslaget, saaledes som det blev fremsat af den højtærede Indenrigsminister, foresloges at udsætte Tidspunktet for Revision af Loven til December 1923, har dog et Flertal indenfor Udvalget fundet det nødvendigt allerede nu at gennemføre Ændringer i den gældende Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m., og paa Flertallets Vegne skal jeg tillade mig ganske kort at omtale de af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 1, Punkt a, tilsigter en noget anden Form for Arbejds-

tiltrædelse og Arbejdsfratrædelse, idet der nu foreslaas indført den Ordning, at Arbejdsløshedskortene i Fremtiden skal bestaa af to Halvdele, hvoraf den ene Halvdel ved Arbejdstiltrædelse skal paategnes af Arbejdsgiveren og derefter gives tilbage til Arbejderne, der saa leverer det tilbage til Arbejdsløshedskassen, hvorimod den anden Halvdel skal opbevares af Arbejderen og eventuelt benyttes ved Arbejdsfratrædelse, i hvilket Tilfælde det skal paategnes af Arbejdsgiveren og leveres til Arbejderen, der igen leverer det tilbage til Arbejdsløshedskassen. Jeg tror, at man ved denne Ordning opnaar større Sikkerhed for, at de i Loven fastsatte Kontrolregler bliver gennemført. Forholdet er jo endvidere det, at efter den nugældende Ordning skal Arbejdsgiveren ved Arbejdsfratrædelse anmelde det til Kassen, der skal lade det gaa videre til Arbejdsanvisningskontorerne, men dermed følger i mange Tilfælde et ganske urimeligt Spild af Papir og Tid og Administration. Jeg tror derfor, man kan sige, at Ændringsforslaget tilsigter en mere enkelt, mere praktisk og mere billig Administration. — Ændringsforslag Nr. 1, Punkt b. omhandler det Forhold, at hvor en Arbejder urigtigt nægter at være i Besiddelse af et Arbejdsløshedskort, skal Arbejdsgiveren give Arbejdsanvisningskontoret Meddelelse herom, og Anvisningskontoret skal lade Anmeldelsen gaa videre til Arbejdsløshedskassen, der er forpligtet til at lade det Forhold undersøge og oplyse, og dernæst give Meddelelse herom til Anvisningskontoret. — Ændringsforslag Nr. 1, Punkt c., er en rent sproglig Ændring. — Ændringsforslag Nr. 1, Punkt d., er i høj Grad en Realitetsændring, idet der her indføres Bødestemmelser for Overtrædelse af Kontrolreglerne, idet det foreslaas, at hvis en Arbejder urigtigt nægter at være i Besiddelse af et Arbejdsløshedskort, kan han straffes med Bøder indtil 25 Kr. Der er i Forvejen en Bestemmelse i Loven om, at i Tilfælde af, at en Arbejdsgiver overtræder disse Kontrolregler, kan han straffes med Bøder paa mellem 25 og 500 Kr., og jeg synes derfor, man maa anerkende det for rigtigt, at ogsaa en Arbejder, hvis han overtræder de samme Regler, kan blive idømt Bøder. Hvis man skal være sikker paa, at Lovens Bestemmelser overholdes, er det nemlig ikke nok, at der stilles bestemte Krav til Arbejdsgiveren, men man maa ogsaa stille bestemte Krav til Arbejderen, og man maa kunne forlange, at Lovens Bestem-